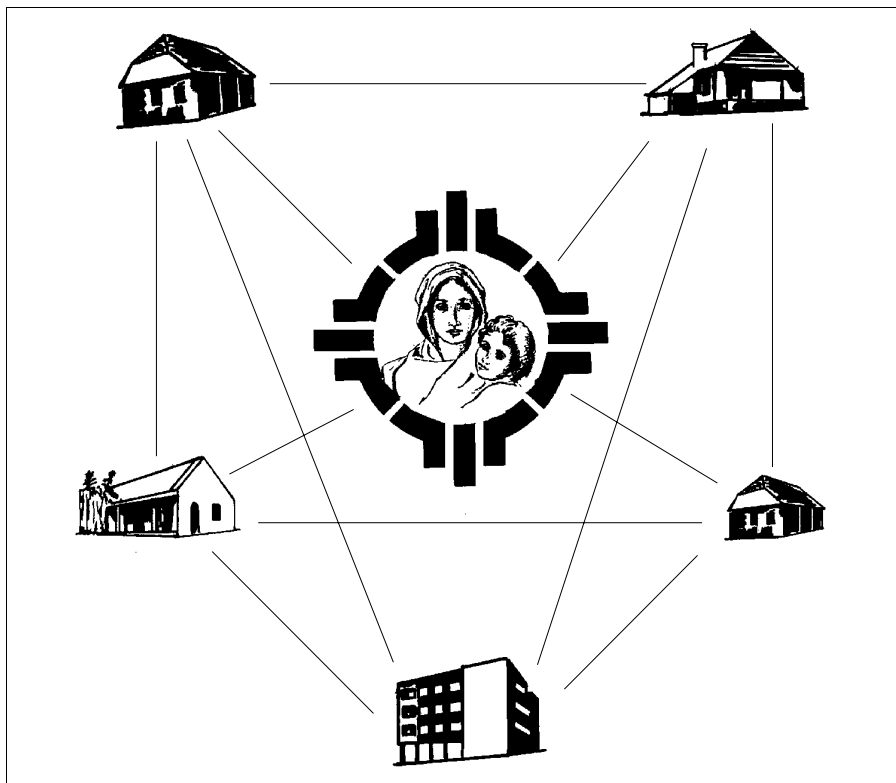

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1996. december, VI. évf. 2. (18.) szám

A HÉTKÖZNAPOK MEGSZENTELÉSE

OÁZIS

1996. december
VI. évf. 2. (18.) szám

A Magyar Schönstatti
Családmozgalom lapja
Ingyenes katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó:
Górány Róbert és Rita
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel.: 87/479-205

Tipográfia:
Palásthy Imre

Rajzok:
Pfitzner Tibor

Szerkesztették:
Csermák Kálmán és Alice
Endrédy István és Cecília
Górány Róbert és Rita
Varga Kata
Körmeniné Oláh Gyöngyi
Ther Antal és Ágnes

KOPOGTATÓ

A hétköznap szentje... gondoskodik arról, hogy tudása és képessége ne maradjon terméketlen az életben, és hogy a fejét ne fejlessze egyoldalúan a szív, az akarat és a cselekvés rovására. Hisz a természetben is így van. A kertész se elégedett, ha egy gyümölcsfa törzse erőteljesen fejlődik, megnő a koronája, talán virágzik is, de gyümölcsöt nem hoz.

Így érthető,... ha a szentséget a hétköznapokban úgy határozzák meg, hogy az az Istenhez, alkotáshoz és emberhez való lelkes kötődés Istennek tetsző harmóniája minden élethelyzetben.

M. A. Nailis

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.
Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

A következő számunk témája:

Megálltunk és elidőztünk... Hogyan?

Beküldési határidő: 1996. február 5.

Élet, szent élet, szentség a hétköznapokban

Az Istenhez, az alkotáshoz (munkához, dolgokhoz, szenvedéshez) és az emberhez való lelkes kötődés Istennek tetsző harmóniája minden élethelyzetben - ez a szentség a hétköznapokban Kentenich atya meghatározása szerint.

Hétköznapjaink életünk egész folyamát jelképezik, míg ünnepeink egy-egy tápláló kisebb forrását. Amikor a hétköznapok megszenteléséről beszélünk, tudjuk, hogy ünnep és hétköznap szerves egységet alkotnak. A hétköznapoknak szükségük van az ünnep tápláló, frissítő ösztönzésére. Hétköznapjaink visszaigazolják, mennyire tudtuk ünnepeinket valóban tápláló forrássá tenni.

Nyelvünk egy szinonimával utal hétköznapjaink döntő jelentőségére, amikor mindennapoknak is nevezi őket. Ezekben a napokban történnek életünknek azon mozzanatai, amelyekben igazi valónk jelenik meg. Az ünnepeken könnyebben átengedhetjük magunkat álmodozásainknak, összetéveszthetjük vágyainkat és a valóságunkat. A hétköznapok helyzetek viszont igénylik, követelik tőlünk, hogy egész valónk teljes bevetésével válaszoljunk rájuk.

Hogyan adódnak, hol és miként jelennek meg ezek a hétköznapok helyzetek: nálunk, a házasságunkban és a családjunkban; a munkahelyünkön; az utcán, a boltban, a szomszédokkal való kapcsolatunkban? Istenhez fűző kapcsolatunk, Hozzá való kötődésünk — a szeretetszövetségben, a Gondviselésébe vetett gyakorlati hitben — nem egy a bennünk zajló sok életfolyamat mellett, hanem azok éltető, irányító, mozgató központja. A Hozzá fűző kapcsolatunkon keresztül egyre fokozódó mértékben lesz Isten egész életünk — az embertársakhoz, a munkához, a dolgokhoz fűző kapcsolataink — lelke, ura, irányítója, mozgatója. Ez jelenti életszentségünk növekedését, mellyel Isten megajándékoz bennünket. Ez irányú tapasztalataink egymással való megosztásának szenteljük ezt a számunkat.

Isten mint objektív valóság akkor is **van**, ha valaki nem ismeri vagy nem akar róla tudomást venni. A teremtett világ és az Isten közötti kapcsolat, a teremtett világ Isten által meghatározott mivolta, hogy Isten a világfolyamat irányítója és gondviselője, szintén a tények világába tartozik. Isten a szeretet, mindannyiunkat szeret, Téged, engem és minden embertestvérünket. Ez az egyik oldal. A másik oldal a vallásossággal függ össze: azzal, hogy valamilyen

formában és fokon Istennel kapcsolatban éljük meg magunkat és ezzel a belső megtapasztalással összefüggő külső jelekkel. A nem vallásos ember számára idegen világ a dolgok ilyen módon történő megélése és ezek a külső jelek. Nem idegen azonban, hanem nagyon jól megélhető a nem vallásos emberek számára is az az élet, amely az Istenhez fűződő kapcsolatból fakad. Az ő számukra az Istenhez vezető híd az az ember lehet, **aki** egyre inkább **az Isten iránta való — megtapasztalt — szeretetéből él.**

A mi esetünkben ezt a szentségre vonatkoztatjuk. A szentség, valakinek a szent mivolta, látszólag szigorúan vallási dolog. De ha megnézzük a szentté avatottak életét, akkor mindegyiküknél megtaláljuk mindazt, ami fontossá válhatott és vált nem hívők számára is. Viennay Szent János személye foglalkoztatta a párizsi intellektuelt. Egyikőjük elment, hogy megnézzze az Ars-i plébánost. Visszatérve volt ereje azt mondani gúnyolódó barátainak: „Hallgassatok, az Istent láttam meg egy emberben!” Ugyanígy Kentenich atyának Dachauban tekintélye volt a különböző beállítottságú emberek előtt: a kommunistákban és a másvallásúakban, de még az SS-őrökben is tiszteletet és bizalmat élesztett „valami”, amit megtapasztalhattak Kentenich atyánál.

Ez a „valami” érdekes a hétköznapiok megszentelése tekintetében.

Szentség

*Annak a prédikátornak, aki állandóan azt hangoztatta, hogy építsük be Istent az életünkbe, a Mester ezt mondta:
— Ő már ott van. A mi feladatunk az, hogy ezt észrevegyük.*

Anthony de Mello

*

Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad!

*

Ami örömet okoz Atyámnak, azt teszem minden időben.

*

Életszentség annyi, mint bátorság, hogy kezdjük el minden nap újra.

Josef Kentenich

Megállni és elidőzni, amikor az aratnivaló sok és a munkás kevés?

Néhány éve, évtizede téma volt a vasárnapi vallásosság, melynek hétfő reggelre nyoma vész. Ma ez kevésbé téma, mert fölülmúlja ezt a problémát a válásosság eltűnése a népek életében. Isten ezt a nagy, világméretű összeomlást azért engedi meg, mert meg akarja újítani a kereszténységet. Az Atya azt akarja, hogy Máriaéhoz hasonlóvá váljunk, befogadjuk — mint Mária — a Szentlelket, hogy Krisztus újra születhessen a szívünkben.

Mi történik akkor, amikor Krisztus él, élhet a szívünkben? Az élő az mozog és mozdít. Jézus mozdítani akar rajtunk, elősegíteni a bennünk élő kibontakozási vágyat, hogy az életünk egyre teljesebbé, gazdagabbá, szeretetteljessé váljon.

Családunk lelke a házasságunk: egymáshoz fűződő kapcsolatunk és annak kisugárzása meghatározó a családunk számára.

Leülünk tehát a háziszentélyünkben és figyelünk, azt kérdezzük: mit mond nekünk a szívünkben élő Szentháromság?

— Mint mond a teremtő és gondviselő Atya az alkatom, a társam, a gyerekeink alkata, sajátossága által? Mit mond a teremtett dolgok, a munkám, az események, történések, találkozások, az egyház és a társadalom adott helyzete által?

— Mit mond a megváltó Krisztus a házasságunk szentségében, a szentmisében, a Szentírásban?

— Mit mond a Szentlélek az első két kérdéskörrel, milyen adományokra vagyok nyitott (vagyunk nyitottak), melyekre van nagy szükségünk? Mennyire vagyok érzékeny az indításaira, milyen tennivalóim vannak ezen a téren?

Milyen lehetőségeket találunk arra, hogy „leüljünk a háziszentélyünkben”?

Hol vannak hétköznapi reflexeim „pogány megnyilatkozásai”, melyek arra várnak, hogy megkereszteljem őket, hogy áthassa őket a szentség?

Milyen utakat, módokat találtunk arra, hogy mindennapi életünknek minél kevesebb sötét foltja maradjon, hogy a sivatagos részek is egyre inkább oázissá váljanak?

Izgalmas kérdések, közelebb juthatunk a válaszokhoz, ha megosztjuk egymással tapasztalatainkat.

Éves jelmondatunk: Megállunk, elidőzünk... nagy ellenérzést váltott ki bennem. Ki akar itt megállni, amikor annyi a tennivaló, olyan sok az aratnivaló, és

olyan kevés a munkás! Aztán lassan észre kellett vennem, hogy „annyira mégse értéktelen” ez a gondolat.

Még később kezdtem rájönni, hogy nekem erre nagy szükségem lenne. Többször meg kellene állnom egyedül is és a társammal is, hogy magamhoz térjek, áttekintést nyerjek, „megfogjam” a napi életem eseményeit, hogy építsük közös világunkat.

Elhatároztam, hogy gyakorolni fogom, kiszakítok 10-10 percet a nyugodt elidőzésre. Visszatekintek a napom eddigi eseményeire, hogy jobban bevésődjenek, és átgondolom egy kicsit a továbbiakat.

Eltelt bizony néhány nap ezután az elhatározás után, amíg először eszembe jutott, hogy most esedékes lenne ez az elidőzés. Meg is álltam, de alig telt el pár másodperc, máris azon kaptam magam, hogy a tennivalókon gondolkozom. Küzdelmes perceket éltem át, mintha kötéllel húzott volna a megszokás a tennivalókhöz. Amikor aztán egyszer-kétszer sikerült nagy nehezen, és néhány percig nyugton tudtam maradni, éreztem, milyen jót tesz egy ilyen rövid elidőzés is. De azt is éreztem, hogy keményebben kell magammal bánnom, ha menni akarok valamire.

Pillanatnyilag ezzel a kérdéssel küszködöm: Milyen intézkedéseket kell tennem magamnál, hogy legalább az az összesen napi fél óra elidőzés meglegyen. Mivel már tudom, hogy életem a mindennapokban csak ezzel válhat keresztényibbé, jobbá, szentebbé, a vágy és az akarás szintjén már érzek magamnál haladást, gyakorlat szintjén még nagyon nehéz, de remélem, hogy sikerülni fog.

Kettős házépítés

Szűkös lakáskörülmények között éltük házasságunk első évét, és közben folyamatosan ostromoltuk Istent. A harmadik év végén egy hatalmas lakást kaptunk kölcsönbe egyik ismerősünktől. Nagyon hálásak voltunk ezért a csodáért, de továbbra is imádkoztunk, hogy saját otthonunk lehessen. Egyszer aztán egy újsághirdetésből építési telekvásárlás lehetőségéről értesültünk. Kértük a Jóisten útmutatását. Egyértelmű jelet kaptunk. A telkeket licit útján értékesítették, és számunkra érthetetlen módon az általunk választott telekre csak mi jelentkeztünk. Az ezt megelőző és utána következő liciteken viszont versengtek a telkekért. Így az a kevés pénzünk is elegendő volt a telek megvásárlásához. Majd sok apró csoda révén előteremtődött az építkezés elkezdéséhez szükséges pénz is.

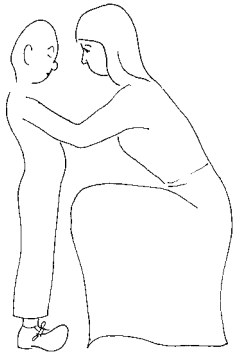
A gondok ezután jelentkeztek. Férjem dolgozott a munkahelyén, közben a már korábban elkezdett főiskolai tanulmányait folytatta, és emellett építette közös otthonunkat. Sokszor holtfáradtan érkezett haza. Ezalatt én otthon nevelget-

tem két kicsi gyermekünket. Az idő előrehaladtával egyre nehezebben viseltem férjem hosszú távolléteit. Egyre kevesebbet beszélgettünk, inkább egymás mellett éltünk, mint egymással. Így hamarosan házasságunk mélypontra jutott.

Kétségbeesésünkben Tilmann atyához fordultunk, aki azt javasolta, hogy családi házunk építése mellett kezdjük el lelki házunk építését is. Ez abban áll, hogy ha a férjem hazajön, és valamit mondok neki, ő vevő rá. Megáll, rám néz, figyel. Ez csak pár percig tart, aztán megy a dolga után. Naponta leülünk és negyedórát beszélgetünk arról, ki mit érez, mit gondol, hogyan látja a világot. Megbeszéljük, milyen örömök értek bennünket és milyen kudarcok. Esténként a háziszentélyünkbe tesszük le gondjainkat, Máriára bízunk az építkezéssel járó összes bosszúságot, hiszen tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgál. (Róm 8,28)

Így naponta megélhetjük Isten gondoskodó jóságát és szeretetét.

„Ó, szerencsés vétek!”

Talán van, akinek abszurdnak tűnik a gondolat: a trágár beszéd kapcsán is növekedhet a szeretet két családtag között. Megéltem!

Éppen csak elkezdte az iskolát egyik gyermekem, s már ragadtak is rá a trágár kifejezések. Tudta, hogy mi ezt helytelenítjük. Egyik nap szokatlanul csendesen tett-vett. Csak több óra múlva szólalt meg:

— Anya, beszélni szeretnék veled!

Abbahagytam, amit csináltam. Hevesebben vert a szívem, valami fontos dolgot akar mondani, éreztem. Átmentünk a gyerekszobába, és ő mindkét ajtót becsukta. Tehát tényleg fontos! Azt akarja, hogy ezt más ne hallja! Aztán kissé sírós hangon, egy kisgyerek őszinte töredelmével elmondta, milyen trágárságokat szoktak a szünetekben kiabálni.

Nem tagadom, első gondolatom az elkeseredés volt: mi nem erre neveltük. De hála a Szentlélek azonnali segítségének, nem megszidtam, hanem átöleltem, s így szóltam:

— Ugye milyen megkönnyebbülés, hogy elmondtad?

Feloldódott, és mosolygott. Ha elkezdem szidni, nem tapasztalja meg a megbocsátást, az „újra minden jó” élményét! Vagy ha hosszú prédikációba kezdek, megkeményedik... Rágódott úgyis eleget a beszélgetésünk előtt. Aztán később visszatértünk rá, és megbeszéltük, hogy ha nem vagyunk elég erősek a „környezeti ártalommal” szemben, kérhetünk hozzá erőt.

Most már talán érthető, hogy miért jutott eszembe örömmömben a nagyszombati szertartásból a húsvéti örömeinek egyik mondata: „Ó, szerencsés vétek, (ti. Ádámé!) mert általa kaptuk a Megváltót!”

A főzés megszentelése

„Hölgyeim, a főzés szent cselekmény!... Itt-ott fejcsóválást látok: Ó, erről a szent cselekményről szívesen lemondanék! — gondolják néhányan. Pedig a táplálék elkészítése, és minden konyhai munka, amely az emberi étkezés szolgálatában áll, ténylegesen átváltoztatása a tápláléknak, a szentmisével rokon...! A pap az oltárnál, az asszony a tűzhelynél és az asztalnál szent cselekményt visz végbe! legyenek ezzel tisztában az asszonyok!”

P. Henri Boulard S.J. fenti gondolatai az emberi munka értelméről de sokszor eszembe jutottak, amikor én is robotnak éreztem a konyhai munkát. Úgy

gondoltam, hogy hiábavaló, értelmetlen gürcölés; négy óra múlva kezdek újra az éhes gyomrok megtöltését, és az edények mosogatását.

Sokat segítettek a fenti gondolatok! Mindig lelkesítő, ha világosan látjuk a célt, s a rántás keverése közben is tudjuk, hogy ezzel hozzájárulunk a szeretet növekedéséhez. Így elfelejtjük az estére sajnó visszereket és fáradtságot. Gyakran hálát adok érte, hogy a háztartási munkával kapcsolatban megváltozott a lelkületem: szeretek itthon lenni.

Más területre is át lehet vinni ezt az elmélkedő hozzáállást:

— a tiszta ruha: a bűnbánatot juttatja eszembe, Krisztus vére bennünket is tisztára mosott...

— a vasalatlan ruha: gyakran olyan mint mi, fáradtak és „gyűröttek” vagyunk. Egy elpihenésben — melyre az éves jelmondat is biztat — „kisimulunk”.

— a porszívózás, portörletés: a schönstatti módszerre emlékeztet, felidézünk egy szép emléket, lefűjjük róla a port, hadd ragyogjon!

És még lehetne folytatni a sort...

Egy hétköznapi csoda

Fizetés előtt egy héttel az utolsó négy ezer forintunkat próbáltam gondolatban beosztani, és rangsorolni a szükséges kiadásokat, amikor csengett a telefon:

— Tudnál kölcsön adni négy ezer forintot? — hangzott a bátortalan és zavart kérdés egy ismerőstől.

„Istenem! Jó, jó, tudom hogy ez a szegény asszony két fillérének az esete, de mi lesz velünk? Igaz, hogy ennek a másik szegény asszonynak éppen elég lehetett felvennie a telefont a kérés miatt, és különben is nálunk sokkal rosszabb anyagi helyzetben vannak, még ha kevesebb gyerekük is van, mint nekünk. Tehát semmiképpen sem utasíthatom vissza” — villant át az agyamban a kérdés és a döntés.

— Természetesen tudunk adni — válaszoltam. Magamban pedig azt mondtam: „*Most Te jössz, Uram!*”

Este vártam a kedvező alkalmat, hogy férjemmel is megosszam az új gondot. Ő éppen átöltözvén a ruháit rakta be a szekrénybe, és rendezgette azokat, amikor felkiáltott:

— Ide nézz, mit találtam! Az öltönyöm belső zsebében 1... 2... 3... 4 ezer forint van!

„*Uram, Istenem! Tudtam, hogy Rád mindig számíthatok!*” — sóhajtottam. Aztán elmondtam a férjemnek az előzményeket, majd megilletődötten leültünk, és hálát adtunk Istennek gondoskodó humoráért.

Családünnepep

1996. június 29.

Óbudavár

Az idén első alkalommal rendeztük meg a családünnepet. Ennek a nagyszabású összejövetelnek az volt a célja, hogy a létszámában megszaporodott schönstatti családok megismerhessék egymást, a rég nem látott baráti családok találkozhassanak, és nem utolsósorban, hogy az év folyamán legyen egy olyan nap, amikor mindenkinek módjában áll látnia, hallgatnia Tilmann atyát, és személyesen beszélgetni vele. Nagy örömünkre szolgált, hogy szép számmal gyűltünk össze.

A délelőtti folyamán csoportbeszélgetésekben az alábbi témákról hallhattunk előadást, amelyeket most rövidítve írásban is szeretnénk közreadni.

- A háziszentély és a szeretetszövetség (Vértesaljai János és Vali)
- Az új Magyarország képe (Endrédy István és Cili)
- A házasság a család szentté válásának kulcsa (Csermák Kálmán és Alice)

A csoportbeszélgetések után a szabadban batyuból elfogyasztottuk ebédünket, és erőt gyűjtöttünk a délutáni akadályversenyhez. A véletlenszerűen összeválogatott csapatok 10 állomáson mérték össze szellemi és testi képességeiket. A sok ötletért és a jó szervezésért a keszthelyi családcsoportot illeti a dicséret.

A hálaadó szentmisét Tilmann atya mutatta be a leendő sportpálya területén. A szentmise keretében Tilmann atya megáldotta az új háziszentélyekbe kerülő Szűzanya-képeket.

Az égiek kegyelméből zavartalan szép időben ünnepelhettünk. Ezúton szeretnénk kifejezni köszönetünket az előadóknak, a gyerekgyógyászoknak, a területet előkészítőknak, a hangosítást kiépítőknak, a szervezőknak és mindazoknak, akik munkájukkal hozzájárultak ahhoz, hogy sokak számára kikapcsolódás lehetett ez a nap.

Háziszentély és szeretetszövetség

Ma Szent István és boldog Gizella házasságkötésének 1000 éves évfordulóját ünnepeljük. Ez a házasság volt a kezdete a magyar államiságnak. A magyarság fennállásának ezer esztendeje a Kárpát medencében ennek a szent királyi családnak a házasságával kezdődött, és ebből a szent családból indult ki a magyarok kereszténnyé válása.

Szent István király idejében egész Európában olyan társadalmi rend volt, ahol a király meghatározhatta egész népe szokásait. Ma egészen más életformát élünk. Ma a tömeg szokásai uralkodnak, ezért a nép között kell, hogy szent családok jöjjenek létre.

A magyar egyház kialakulása kezdetén az Árpád-ház szentjei, a királyi ház szentjei az egész népet befolyásolták keresztény módon. A mai magyar egyházban is királyi házakra van szükség. Azért királyi, mert Krisztus király él ezekben a házakban, és mert ezekben a házakban isteni nemesség van.

A keresztény családokban valóban isteni nemesség van. Az isteni nemesség még hatalmasabb, mint az emberi nemesi mivolt. A keresztség szentsége által a házastársak részesednek Krisztus királyi méltóságában. A bérálás szentségében az Ő erejét, lelkét kapják meg, hogy alakítsák ezt a világot. A házasság szentsége révén a házuk maga válik Krisztus jelenlétének helyévé. A keresztény család háza ezért templom, élő szentély. Ezeknél a családoknál megtalálható a feszület, és sok helyen mellette a Szűzanya képe is. A családok itt gyűlnek össze, imádkoznak és köszönetet mondanak mindazért, amit a nap folyamán átéltek. Így a ház szentélyében a modern életet, a modern világot vonják be az istenibe. Ez hasonló ahhoz, ami az egyház létének kezdetén történt. Az egyház élete a házakból fejlődött ki, és az egész társadalmat átjárta. Ahogy ezen a földön a kereszténység ezer éve egy keresztény királyi házból indult ki, így fog a magyarság újraevangelizálása is a keresztény házakból újra megtörténni.

Ma ünnepeljük István és Gizella házasságkötésének 1000. évfordulóját. Az ő házasságuk szentségében Krisztus újra született. De újra született a magyarság számára is. Számunkra is fontos, hogy Krisztus újra szülessen a házasságunkban, a háziszentélyünkben. Ez az emberi szívekben Isten szava által történik meg. De ez önmagában nem elég. A hitből fakadó élethez szükség van olyan légkörre és olyan térségre, ahol a keresztény élet növekedhet. Szükség van keresztény házakra, amelyekben egész nap keresztény légkör uralkodik. Ez a légkör már korán reggel jelen van, amikor a Jóistennel elkezdjük a napot, és egész napon át tart. Este a közös imával zárul, vagy a szeretet utolsó jeleivel, amit egymásnak ajándékozunk.

Látható, hogy a keresztények házai arra hivatottak, hogy Krisztust befogadják, és az Ő szeretetét kisugározzák. Mit jelent ez nekünk, schönstatti családoknak?

A Szűzanya hozzánk jön, kopogtat az ajtónkon, és azt kérdezi: „Jöhetek hozzátok?” És mi hívjuk, hogy lakjon velünk. A schönstatti kegyképnek az otthonunkban díszhelyet adunk. És a Szűzanya akkor azt mondja: „Kívánok tőletek valamit. Azt kívánom, hogy újuljon meg keresztény életetek. Először is mint házastársak ajándékozzátok újra egymásnak szereteteket. Azt akarom, hogy megálljatok, és időt szakítsatok egymás számára. Kérem, ajándékozzátok nekem áldozataitokat. „Amikor a Szűzanya azt mondja, hogy ajándékozzuk a kegyelmi tőkébe áldozatainkat, akkor más szavakkal azt jelenti, hogy engedjük be Jézust a szívünkbe, hogy megismételhesse bennünk életét, szenvedését.

Ha mi szeretetben egymásnak ajándékozzuk magunkat, és közben a szeretet fáj, akkor Krisztust fogadjuk be. Megengedjük neki, hogy bennünk végigélje szenvedését. Ha a szeretet fáj és ezt odaajándékozzuk a Szűzanyának, akkor Krisztushoz leszünk hasonlónak, Így Krisztus újra születik közöttünk. A gyakorlati életben ez úgy valósul meg, hogy odaajándékozzuk az áldozatainkat a Szűzanyának, különösképpen azokat, amelyek a házastársi együttéléssel járnak, és ezáltal egy új ember születik bennünk.

Mi keresztények imádkozhatunk egymásért, áldozatot ajándékozhatunk a Szűzanyának a háziszentélyben, ily módon valóban tudunk valamit tenni a másikért. Lehívhatom a társam számára a Jóisten áldását, mert Krisztus testének egy tagja vagyok, és Krisztus testének a többi tagja számára tehetek valamit.

Hogy van ez a gyakorlatban? Újra meg újra megállunk a nap folyamán, és odaállunk a Szűzanya képe elé a háziszentélyben, vagy lélekben odazarándokolunk, és azt mondjuk: „Ezzel megajándékozlak Téged!” Akkor a munkánk a Szűzanyának adott ajándék lesz.

A Szűzanya a háziszentélyünkben egy különös kegyelem forrása. Ez a kegyelem nagyon fontos a számunkra. Szükségünk van arra a tudatra, hogy van itt valaki, aki jót akar nekünk. Ezt gyakorolni kell. Ha hazaérkezünk, nem fordulunk rögtön egy másik tevékenység felé, hanem odamegyünk a háziszentélybe, és megállunk. Elidőzünk egy kicsit a Szűzanyánál. Akkor halljuk az ő szavát: „Jó, hogy itt vagy újra nálam.” Ezt napközben is megcsinálhatjuk.

Befejező gondolatként a mai nap ünnepeltjeire utalok: Szent Istvánra és Boldog Gizellára, az első magyar szent család áldozatára. Gyermekeik sora meghaltak, és végül Szent Imre is, akiben a fiatal Magyarország megerősítését, a kereszténység megszilárdítását látták. Halálával a szülők szívébe mérhetetlen fájdalom és szenvedés költözött. Ezt a fájdalmat és szenvedést helyezte Szent István a Szűzanya zsámolyára. Ezzel gazdagította a Szűzanya kegyelmi tőkét, hogy ossza szét kegyelmét a magyarság számára.

Ma is élünk ebből a cselekedetből.

Az új Magyarország képe

Mint oly sokszor történelmünk során, most is aggódva, sőt elkeseredve látjuk, hogy hazánk erkölcsi és gazdasági válságban van. Szent István királyunk fiához írt intelmei hozzánk, a haza fiaihoz is szól: *Légy erős, hogy az élet szerencsés menete ne tegyen kevélyé* — ez most nem aktuális, a folytatás annál inkább —, *sem a kedvezőtlen folyamatok ne törjenek le!* A politikai pártokra is egyre inkább a személyeskedő ellenségeskedés a jellemző. Miben reménykedhetünk, mi a teendőnk ebben a helyzetben?

A II. Vatikáni Zsinat a következőket mondja: *Nem könnyöröghetünk pedig Istenhez, mindnyájunk Atyjához mindaddig, amíg Isten képmására teremtett emberekkel szemben megtagadjuk a testvéries magatartást.* Az embernek az Istenhez, mint Atyjához való viszonya szorosan összetartozik, a Szentírás is kimondja: *Aki nem szeret, nem ismeri az Istent* (1Jn 4,8). Minden alapot nélkülöz tehát az a gyakorlat, amikor valaki valakit, vagy valakiket — akár népcsoportot — kizár a szeretetéből. A keresztény szeretet se román, se osztrák között nem tesz különbséget.

Így a keresztény szeretet nem zárja ki gyökereink, múltunk, kultúránk vagyis a hazánk szeretetét sem! Radnótitól érdemes tanulni:

*Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,...
de nékem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát.*

Eszerint értékeljük azokat a véleményeket, amelyek a Csodaszarvast, vagy a hét vezért nem tartják igaznak; a népviseletet, a vidék kultúráját megkövesedett, kidobandó múltnak tartják, és a disco, a baseball sapka, a popcorn mellett szavaznak. Schliemann Trója falait Homérosz nyomán találta meg, ő volt az, aki nem csupán mesének fogta fel Trója ostromának leírását! Minden mondának, balladának lehet történeti magja, de üzenete mindenképp: őseink — bárhonnan jöttek is: ősmagyarként, bajorként, szlávként — hazát foglaltak, otthont teremtettek. Ezt szeretni, bátran elfogadni és továbbadni a hétköznapi élethez tartozik.

— *Mi a haza legnagyobb ajándéka?* — kérdezi Emil Vacano. — *Az, hogy anyai szeretet nyújt* — válaszolta. — Azok a családok szeretik hazájukat, akik ma otthont teremtenek, gyermekeik számára a családi ősök és a történelem tanulságait, a táj szépségének szeretetét továbbadják. És miközben ezt teszik, senkit nem zárnak ki szeretetükből, gazdagságukból a szűkebb és tágabb közösség is részesülhet.

A reklámok, a filmek, az „ahogy mások viselkednek” alapján felnövekvő ember lehet, hogy látványosabb, mert pl. szépen fénylő orrkarikája, szeges bőrdzsekije van, de mivel otthontalan, gyorsan kiég, mint ahogy a gyökér nélküli növényt is elszáritja a nap, és elfújja a szél.

Miként az ószövetségi Dániel a babiloni fogságban a hűen hitéhez és egyben nemzeti hagyományaihoz nem hagyta, hogy a pogány szokások a lelkét is pogánnyá tegyék, úgy nekünk is ápolnunk kell nyelvünket, kultúránkat, hagyományainkat. Merjük gyökereink között felfedezni mindazt, ami őseink, honfitársaink otthonteremtő értéke, és tudjuk azt hatékonyan továbbadni.

Szent István királyunk — bölcsen — a legbiztosabb helyen kérte a protekciót országunk számára, a Szűzanyánál. Forduljunk mi is bátran családjunk és országunk nevelőnőjéhez, Nagyasszonyunkhoz! Álljunk meg, időzzünk el együtt a háziszentélyeinkben, és öröm forrásává válunk. Így lassan ugyan, de organikus módon új minőségben alakul majd ki az új Magyarország képe.

A házasság a család szentté válásának kulcsa

Az életszenség azt jelenti, hogy megértem, elfogadom Isten tervét, és odaadom magam a megvalósulásáért. A millenniumi évfordulók éles fényt vetnek európai történelmünk kezdetei-re, az Árpád-ház királyi szent családjára. A mai korforduló válságában újra átélhetjük az útkeresés, az otthontalanság nyugtalanító érzését. Egy új „lelki honfoglalás” előtt állunk: A körülöttünk, bennünk lassan megszülető új kultúrában szeretnénk magunknak otthont, utat találni. Ez bátor kísérletező munkát jelent, melyet a házasságban, a család-egyházban kell megalapozni és elkezdeni.

Egy új, laikus vallásosságra van szükségünk

A középkor Egyházában nagyon erős volt a szeretetesség eszménye.

Olyannyira, hogy ezt tekintették az egyetlen tökéletes állapotnak. Mintha a házasság szentsége csak amolyan másodrangú szentség lett volna; mintegy engedmény a világ felé a bűnös test miatt. Még manapság is sokfelé találkozhatunk az Egyházban ezzel a felfogással: „Ha Istennek igazán tetszeni akarsz, akkor szüzességi fogadalmat kell tenned! Aki megházasodik, annak "vége"! Jó, jó, ő is üdvözülhet, de a Mennysországnak csak egy félreeső sarkában kaphat helyet. Isten közelében, a Szűzanya palástja alatt semmi keresnivalója sincs annak, aki házaseletet él. Vagyis, aki szent akar lenni, annak a szerzetesi eszményt, vallásosságot kell valahogy követnie, megvalósítania.

Ez a felfogás sajátos zavart magatartást eredményez a világ dolgaival szemben is. Hiszen a szerzetes vallásosság-eszmény magában foglalja a világtól való elfordulást is. Ha tehát mi, akik a világban élünk, mégis szentek akarnánk lenni, akkor úgy kell élnünk, mintha nem is a világban lennénk; csak mintegy fél-lábbal állva benne a másikkal pedig megpróbáljuk elrúgni magunktól a világot. Ez a vallásosság-eszmény az oka a laikus keresztények óriási belső bizonytalanságának. A világ ugyanis tele van új, csodálatos felfedezésekkel. A földi javak tömege egyre vonzóbbá teszi a világot. És ha mi, keresztények abban látjuk a dicsőséget, a nagyságot, hogy ezt a világot megvessük, akkor mindent átengedünk a pogányoknak. Őrájuk hagyunk minden felfedezést, hogy ők aknázzanak ki mindent és legyenek nagyok vele. Mi pedig behúzódnak egy félreeső sarokba.

Ma az egész Egyházba egy új életérzés költözik: a mai emberiség életérzése. Ennek eredményeképpen a földi dolgok jobban az előtérbe kerülnek. Utat kell mutatni a mai laikus kereszténynek, hogy hogyan fogadják el a földi dolgokat; hogyan használják őket; hogyan értékeljék és hogyan válhatnak általuk szentté! A modern kor eseményei által Isten vezeti az Egyházat. A kor szava Isten szava! De ha az Egyház csak önmagában élt volna a Földön, akkor Isten legnagyobb sajnálatára sokféle haladás egyáltalán nem következett volna be.

Figyeljük csak meg, hogy egész vallásosságunk, gondolatvilágunk és szokásaink valamiképpen még a szerzetesség jegyeit hordozzák magukon. A szerzetesnek el kell hagynia a világot, nekünk, világi keresztényeknek az a küldetésünk, hogy belépjünk a világba. Meg kell egy új keresztény módon tanulnunk a világot szeretni és benne élni! A pénzt, a vagyont, az emberi természet szépségét, a művészeteket, a tudományt Isten laikus szemével nézni és szeretni! Vagyis ki kell alakítanunk egy sajátos laikus vallásosságot, mely a földi, a világi, az emberi dolgokban meglátja Istent, örül neki és szolgálja velük Isten terveit.

Új vallásosság a családban

Az új világi vallásosságnak a kimunkálását a házasságban, a családban kell és lehet kicsiben elkezdni. Amit előbb a világról, a világi dolgokról mondtunk, elmondhatjuk a házasság sajátos körülményei közt a testről. A test, amit sanyargatni, megtagadni kell... — ez nem a családok útja! Mi örülünk a testünknek, a párunk, a gyermekeink testének! Szeretjük őket! Szeretjük, mert a test Isten alkotása; mert a test a lélek társa; mert a test a jövőendő örök boldogságunk részese. Nemcsak a saját testem, hanem a társam teste iránt is tisztelettel viseltetem. Akkor is, ha a házasságban jogszerűen nekem adta; sőt, így még inkább felelős vagyok érte.

Mi tehát a családos világi keresztények sajátos apostoli feladata? Nemcsak arról van szó, hogy gyakrabban kell áldozni, és jobban szeretni a Jóistent! A létünkkel kell megmutatni, hogy a világ dolgai, a család, a szerelem, a test szeretete által eljutunk Istenhez. Vagyis nem helyes azt gondolni, hogy a családi élet zajossága, a gyerekek, a házastárs zavaró ténykedése miatt, otthon nem tudok elmélkedni és imádkozni. Ezért tehát odahaza csak a legszükségesebbeket teszem meg és aztán elmegyek a templomba. Otthagynom őket, és inkább a plébánián segítek, apostolkodom, hogy így megmentssem a lelkemet. A létrend szerint Isten azt kívánja tőlem; a leglényegesebb feladatomat abban láthatom, hogy jelen vagyok otthon a családomban. Azt jelenti, hogy részt veszek a gyerekek nevelésében; beszélgetek erről a társammal; olvasok róla; állandóan nevelem magamat is, hogy erőt adjak így a gyerekeknek. Ha családos vagyok, akkor a fő apostoli tevékenységem a családomé! Itt van a fő felelősségem! Ha tehát családsként Istennek tetsző életet akarok élni, akkor a sajátos világi vallásosság elsősorban arra indít, hogy a családomért éljek.

Ugyanez érvényes a házasesetre, a házastársak közötti szerelmi kapcsolatra is. Nem lehet ezt mintegy adalékként, mellékesként kezelni! A házaseset hozzátartozik a létrendhez, a lényem, a vallásosságom lényegéhez. A szerelmünk tehát egy út, mely Istenhez vezet. A világi vallásosság egy sajátos területe a családi- és házastársi vallásosság.

A szerelem - szeretet épülete

Az emberi szerelem összetett. Többrétegű, egymással összefüggő- és egymásra épülő szférában veszi körül a személyiséget. A nemi egyesülés a vele járó élvezettel és örömmel a testiség körét (a szexualitást) jelenti. Ez az érzéki szeretet. Efölött van az érzelmekben megnyilvánuló vonzódás, tetszés, az érzelmi szeretet. Ez jut kifejezésre a gyengédség sokféle formájában: áthatja a tekintetet, szépnak láttatja a kedves szemét, haját, kezeit, mindenét. Ez készíti a nőt arra, hogy felékesítsék magukat, hogy szépen öltözködjének.

Az érzelmi szeretet védőn körülöleli, beburkolja az érzéki szeretetet, mely enélkül csak egy állati aktus lenne. Ha tehát Isten akaratát szeretnénk a házasságban megvalósítani, akkor mindig újra ápolnunk kell és megújítanunk az érzelmi szeretetet, a gyengédségünket.

A szellemi szeretet a társam szellemi értékeire irányul. Büszke vagyok, hogy ilyen kiváló társam van. Felnézek rá. Talán még nem is mutatta meg valamennyi értékes adottságát. Figyelek rá, megpróbálom újra és újra mélyebben megérteni, felfedezni és hasznosítani. Itt is érvényes, hogy kiegészítjük egymást. Nagy könnyebbség, hogy nem kell mindent magamnak csinálni, jó tudni, hogy számíthatok rá. Ez az értékelő, felnéző szellemi szeretet biztosítja, hogy a házasságunk egyenrangú, értékes személyiségek találkozása, a belső egység testi megnyilvánulása legyen.

Erre a három síkú természetes szeretetre épül rá, ezt veszi körül a természetfeletti vagy lelki szeretet. A társam a Szentlélek temploma; Isten gyermeke; a misztikus test egy tagja, akire még egy külön őrangyal is vigyáz. Nekem is vigyáznom kell rá. Ha őt megérintem Istent érintem meg. Ez nem jelenti azt, hogy nem kereshetek a társamnál örömet, kielégülést. Ez hozzátartozik a házasság lényegéhez. Sőt tehetem ezt úgy, hogy szenvedélyesség és tűz van bennem. De mindig tudnom kell, Ő is Krisztus tagja; Isten gyermeke. A lelki szeretet segít abban, hogy megőrizzük egymás iránti tiszteletünket a szexuális öröm és kielégülés keresésében és nyújtásában. Milyen kijózanítóan figyelmeztet Szent Pál apostol: Ha valaki itt helytelenül viselkedik és bánik a társával, akkor elszakítja Krisztustól, és megalázza.

Mindnyájan gyengék, tökéletlenek, bűnösök vagyunk. Akarva-akaratlan újra fájdalmat, bajt okozunk. A lelki szeretet feladata, hogy irgalmas, megbocsátó nagylelkűséggel; ill. alázatos gyermeki bizalommal megoldja, elsimítsa, helyrehozza ezeket a gondokat; továbbá hogy figyelmünket, életünket Isten szeretetvének megvalósítására irányítsa.

Ha Isten gyermekeiként akarunk házasséletet élni, akkor ehhez az is hozzátartozik, hogy nyitottak vagyunk egymás felé. Kész vagyok a társamat befogadni. Nem zárkózom el előle se lelkileg, se testileg. A közösségre való nyitottság hozzátartozik az ember lényegéhez. Az ember akkor lesz a Szentháromság leg-tökéletesebb képmásává, amikor férj és feleség a házassélet szerelmes ölelésében egyesül. „A kettő egy test lesz” (Ter 2,24; Mk 10,8; Mt 19,5). Az egymásnak való kölcsönös teljes odaajándékozás és befogadás által leszünk termékenyek. Kölcsönös szerelmünk egy harmadik személyben testesül meg, gyermek fogan. És a családjunk, a Szentháromság képévé válik.

Zsinat 1996.

Október 18-20 között tartottuk Óbudaváron éves zsinatunkat tizenkét vezető házaspár részvételével. Péntek este a program pontosítása után megnéztünk egy Schönstattról és Kentenich atyáról szóló videókazettát Csermák Alice és Kálmán tolmácsolásával. Így emlékeztünk meg az alapítás évfordulójáról.

Szombat délelőtt egy rövid bevezető előadás után az egyes házaspárok beszámoltak arról, hogy mi történt, mi volt fontos a családok életében, a csoportban. Kerestük a választ arra is, hogy milyen vágyaink vannak a jövőre nézve.

Az elhangzottakat összegeztük, hogy ki mit tart fontosnak, és a súlyponti értékek az alábbiak szerint körvonalazódtak:

- Felfedezik egymást a családok, és közösen hordják a terheket.
- Béke a szívünkben és örömet sugározni.
- Vájlunk Isten szíve szerinti nőkké.
- Szimpatikusan és erővel képviselni értékeinket.
- Megtalálni a sok feladat közül az igazán fontosat.
- Egyszerűen tenni valamit.

Ezeket a gondolatokat eltettük vasárnap délelőttig pihenni.

Szombat délután több téma is napirendre került. *Először* a '97-es családnepok időpontjait rögzítettük, és számbavettük, hogy kik vállalkoznak előadónak.

Második témaként — Tilmann atya — biztatására a leendő kápolna és schönstatt központ megvalósításához vezető első lépésekről esett szó. Ez egyszerre lelki és gyakorlati kérdés. A szentélyt lélekben, imádsággal és áldozatokkal is fel kell építeni. Ez a folyamat már elkezdődött, amikor két éve elindítottuk az imaláncot a háziszentéllyel rendelkező családok között, hogy a hónap egyes napjain mindig legyen olyan család, aki ezért a célért imádkozik. Szeretnénk, ha az új háziszentélyek is bekapcsolódnának ebbe a láncba. Jelentkezni Monostori Péternél és Áginál lehet (8319 Lesenceistvánd, Eső pince, tel.: 87/436-290). De bárki csatlakozhat, aki szívén viseli, fontosnak tartja ezt az ügyet. A gyakorlati oldal is több vonulattól áll. Ahhoz, hogy a sajátunknak érezzük, olyan központot kell építenünk, amely megfelel a vágyainknak. Ezért most kezdetben minden elképzelés fontos, és egy füzet áll a rendelkezésünkre, hogy beleírjuk, mit és milyet szeretnénk. A dolog anyagi oldaláról beszélünk a legnehezebb. Itt a mi közös áldozatvállalásunkról van szó. Tudjuk, hogy a családok anyagi helyzete nehéz, ezért keressük azokat az utakat, amely nem tenne túlzott terheket a vállunkra (pl.: felmerült, hogy a személyi jövedelemadó 1%-át

lehesse felajánlani az építkezésre. Ebben a kérdésben egyelőre várjuk a parlament döntését). Felmerült egy másik anyagi természetű kérdés is, a sokgyermekes családok támogatása a családnapi költségeinek mérséklésére. Van olyan csoport, ahol erre közösen év közben gyűjtenek.

Harmadik témaként az Oázis szerkesztése került szóba. Az egyes számok megjelenésének legnagyobb akadálya hogy nem érkezik elég cikk. Ezért az a javaslat született, hogy az egyes régiókban (Sopron, Keszthely, Veszprém, Pécs, Budapest, Budaörs) legyenek felelős szerkesztőségi tagok, akik ismerve környezetüket biztatják az egyes családokat, hogy élményeiket, élettapasztalataikat írják le és így gazdagítsanak mindannyiunkat.

Vasárnap délelőtt visszatértünk az előző délelőtt felírt vágyakhoz, tapasztalatokhoz. Általános benyomásunk volt, hogy az előző évek befelé fordulásához képest a világ felé fordulás, értékeink kifelé történő megmutatása, a jó nyilvános előmozdítása érezhető az egyes megnyilvánulásokban. Az egyes javaslatok meghallgatása és a közös ima után az alábbi jelmondatot fogalmaztuk meg:

Mária házaiként békével és örömmel szolgálunk.

Ez a jelmondat az 1997/98 munkaévre szól, ami azt jelenti, hogy a '97-es családnapi témáit erre a vezérfonalra szeretnénk felfűzni, és feldolgozását '97 őszétől '98 nyaráig megvalósítani.

Ezt követően a szép októberi napsütésben az egyesület birtokában lévő területen kiválasztottuk azt a helyet, ahol '97-ben a családünneppel alkalmával szeretnénk felszentelni azt az erdei szentélyt, amely a kápolna felépüléséig zárandokhelyül szolgálna. (Ez az erdei szentély terméskőből készülne, a keresztutak stációihoz hasonlítana, és benne a schönstatti kegykép bronz domborművét helyeznék el.) Majd az egész területet bejárva gondolataink a jövőbe kalandoztak...

Ebéd után az óbudavári templomban szentmisével adtunk hálát a közös munkáért.

Kedves Olvasóink!

Szeretnénk, ha az egyes Oázis számokat továbbra is ingyen kaphatná meg mindenki, amelyre eddig az alkalmi adományok lehetőséget biztosítottak. Ismerjük családjaink nehéz helyzetét, így az alábbi felhívás azoknak szól, akiknek most vagy később lehetőségük nyílik, és szeretnék kiadói munkánkat támogatni.

Az adományok biankó csekken az alábbi számlaszámra fizethetők be:

OÁZIS szerkesztősége 73200127-15005362

Köszönettel a Szerkesztőség

GYEREKSZÁJ

Nyelvtanórán

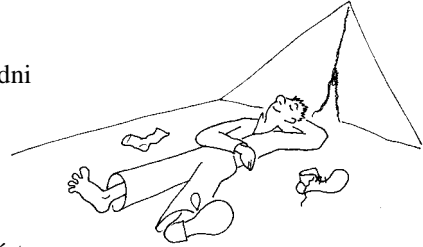
— Milyen mondatfajta olvashatsz a táblán? — kérdezi második osztályban a tanító néni.

— Feljelentő mondatot! — válaszolja Zsolti.

Fiútábor után

— És milyen volt piszkosan lefeküdni esténként? — kérdezi a pedáns anyuka.

— Mint tisztán. Olyan jól aludtunk.

A „szolgáltató” egyház

Elsőáldozási vizsgán teszik fel a kérdést:

— Mi történik a gyónáskor?

— A pap megbánja bűneinket! — hangzik a válasz.

Környezetórán

— Mi a szél? — kérdezi a tanító néni.

— A szél ott fúj, ahol akar. Hallod a zúgását, de nem tudod, hogy honnan jön, és hová megy.

A túlképzett gyermek

A család legkisebb, 7 éves gyermeke kistestvérért könyörög folyton az anyjának.

— Öreg vagyok én már a szüléshez, kisfiam! — próbál érvelni az anya.

— Hát a Sára? Ő nálad is öregebb volt, mégis megszülte Izsákot!

Kötelező olvasmány

— Hol tartasz a könyvben? — kérdezi szigorúan az apa.

— Még van hátra 150 oldal — így a fiú.

— Hogy akarsz így hétfőig végezni vele?

— Apu, ha tudnád, milyen unalmas... Istenem, miért nem inkább egy beduin családban születtem, akkor nem kellene ilyenekkel foglalkoznom!

*Minden kedves olvasónknak
áldott karácsonyt és békés,
boldog új esztendőt kíván a*

Szerkesztőség